

Siden hin Efteraarsdag, seks Aar tilbage i Tiden, da Per som syttenaarig Yngling forlod sin Barndomsby og fra Dampskibets Dæk saae dens røde Tage og Kirkens tunge Murstenstaarn svinde bort mod den gulrøde Aftenhimmel, havde han en eneste Gang genset sit Hjem. Den let bevægede Stemning, der til hans egen Overraskelse havde grebet ham i hint Afskedsøjeblik, og som holdt sig hos ham den første Tid under Opholdet i København; den Følelse af Forladthed, der saa let bemægtiger sig Provinsboeren i den store Stads Tummel og mellem dens mange fremmede Ansigter, havde den Gang for en kort Stund faaet Barndomstiden til at staa for ham i et formildende Lys. Uden netop at bebrejde sig noget havde han ønsket, at han havde taget en mindre ligegyldig Afsked med sin Moder og sine Søsken, og i de første Uger var han daglig gaaet ned til Børsbroen for at se, om der ikke skulde være kommen en Æble-skipper derhjemme fra, med hvem han kunde faa